

Arrest

nr. 323 707 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DUMERY
Monseigneur Waffelaertlaan 13
8370 BLANKENBERGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 16 april 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 12 november 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2024 werd ingediend door :

B. N., G. M. (..) (R.R.: xxxxxxxx)

nationaliteit: Kameroen

geboren te (..) op (..)1992

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 19.08.2020 een visumaanvraag type D indient, in het kader van studies. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene komt op 30.12.2020 naar België. Op 15.06.2021 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart, die verlengd wordt tot 30.09.2024.

Betrokkene beroept zich op haar verblijf als student in België, waar zij sinds november 2020 zou verblijven. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat haar verblijf slechts tijdelijk was en enkel toegestaan was in het kader van haar studies en dat zij na afloop van haar studies het land diende te verlaten. Haar verblijfsrecht als student is beëindigd op 30.09.2024. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar hier effectief haar diploma behaalde. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op haar legale verblijfs als student als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar duurzame relatie met een Belgische onderdaan, waarmee zij wettelijk samenwoont. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Ook al blijkt inderdaad het duurzame karakter van de relatie (gezien de registratie van de wettelijke samenwoning), blijkt in casu dat verzoekster en haar man volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2020 in België zou verblijven, dat zij geen beroep zou doen op tussenkomst van het OCMW, dat zij hier reeds arbeidservaring in de horeca opgedaan zou hebben, dat zij altijd bijgedragen zou hebben aan het gezinsinkomen, dat zij een verklaring van het OCMW voorlegt evenals haar arbeidsovereenkomst, loonfiches, aanslagbiljet van de belastingen, huurovereenkomst en bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondeheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 12 november 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: B. N., G. M. (..)

geboortedatum: (..)1992

geboorteplaats: (..)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die haar verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.1.Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich wil beroepen op haar langdurig (legaal) verblijf in België (sedert 2020), op haar studies en tewerkstelling alhier en op haar vaste relatie en wettelijke samenwoning met de Belgische onderdaan, de heer J.-P. R. (...), doch dat deze feiten niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheden te worden beschouwd.

2.1.2.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige afdoende motivering te geven waarom verzoeksters langdurig legaal verblijf in België, haar studies en tewerkstelling in België, haar werkwillegheid, haar vaste relatie en wettelijke samenwoning met de Belgische onderdaan, haar in België opgebouwd sociaal netwerk,... niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

Dat verweerder geenszins bij zijn beoordeling rekening hield met de vaststelling dat verzoekster reeds meer dan 4 jaar in België (legaal) verblijft en studeert, sedert geruime tijd een vaste relatie heeft met een Belgische onderdaan (en met hem sedert 2021 officieel en sedert 2023 wettelijk samenwoont), een sociaal netwerk in België heeft uitgebouwd, tewerkgesteld is vaststellingen welke verweerder eenvoudigweg niet kon negeren door te stellen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

2.1.3.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel nu verweerder naliet met alle feiten en gegevens rekening houden en deze zorgvuldig en correct te beoordelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou de eerste bestreden beslissing op stereotiepe wijze gemotiveerd zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte en in feite. Zo verwijst de tweede bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum om legaal in België te kunnen verblijven. Verder wordt gemotiveerd omtrent de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel

wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 16 april 2024 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Daarin haalde zij aan dat zij een statuutwijziging wenst te bekomen van student naar wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan. Zij wees er daarbij op dat zij sinds 29 november 2020 in België is in kader van studies en dat zij sinds 8 december 2021 wettelijk samenwonend is met een Belgische onderdaan. Nu haar studies ten einde lopen wenst zij verder in België bij haar partner te verblijven. Zij stelt nooit een beroep gedaan te hebben op het OCMW en via studentenjobs in een inkomen voorzien te hebben. Zij wijst er verder op dat haar partner ook werkzaam is.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom haar voorbij verblijf als student in België en de daaruit voortvloeiende integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aanvaard. Zo motiveert de verwerende partij dat verzoekende partij steeds op de hoogte was van het gegeven dat haar verblijf als student slechts tijdelijk was en dat zij na afloop van haar studies het land diende te verlaten. Daarbij wijst de verwerende partij erop dat haar verblijf als student sinds 30 september 2024 is afgelopen en dat zij zich dus niet kan beroepen op haar legaal verblijf als student als buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij, die slechts blijft hameren op haar voorbij verblijf als student, toont daarmee niet aan waarom dit gegeven haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zoals de verwerende partij ook verder motiveert behoren de elementen met betrekking tot het lang verblijf en integratie tot de gegrondheid van de aanvraag: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2020 in België zou verblijven, dat zij geen beroep zou doen op tussenkomst van het OCMW, dat zij hier reeds arbeidservaring in de horeca opgedaan zou hebben, dat zij altijd bijgedragen zou hebben aan het gezinsinkomen, dat zij een verklaring van het OCMW voorlegt evenals haar arbeidsovereenkomst, loonfiches, aanslagbiljet van de belastingen, huurovereenkomst en bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. *In casu* heeft de verwerende partij op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de

aanvraag in te dienen verhinderen (zie ook *infra* de bespreking met betrekking tot de partner). De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte haar relatie met haar partner afwijst als buitengewone omstandigheid kan zij evenmin worden gevolgd. Zo motiveert de verwerende partij dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland slechts een tijdelijke scheiding betekent en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verwerende partij wijst er daarbij op dat verzoekende partij zich dient te beroepen op de geëigende procedure om verblijf in kader van haar relatie te bekomen. Er blijkt niet dat zij niet van elkaar gescheiden kunnen worden in afwachting van de beslissing inzake de aanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, ondanks de confrontatie met de motieven waarom haar relatie niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, nalaat deze motieven met concrete argumenten te weerleggen. Zij beperkt er zich in het

verzoekschrift slechts toe te blijven hameren op het feit dat zij een relatie heeft met een Belgische onderdaan, maar weerlegt hiermee niet de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding met haar partner om zich in regel te stellen een schending van haar gezinsleven oplevert (zie ook bespreking van het tweede middel). De Raad benadrukt nogmaals dat het bestuur omstandig gemotiveerd heeft waarom zij deze relatie niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid.

2.6. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aan. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens, van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.2.1 .

Dat, conform artikel 8 EVRM, eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privé- en een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.2.2.

Dat, wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001 , K. en T./Finland, SI 50).

Echter, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof, dient voor de beoordeling van het gezinsleven een feitelijk onderzoek te gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.

Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, 529).

Dat, volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, 961, 2002-111; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, S 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, SI 23).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, 959).

2.2.3.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat in casu vaststaat dat verzoekster al jaren in België woont, zij studeert aan een Belgische hogeschool, zij bekostigt haar studies door diverse studentenjobs in de horeca, zij heeft dus alhier een sociaal netwerk uitgebouwd, zij heeft daarnaast een vaste relatie heeft met de heer J.-P. R. (...), met wie zij een verklaring wettelijke samenwoning heeft ondertekend.

Dat verzoekster dan ook in België een beschermingswaardig privé-leven en ook een beschermingswaardig gezinsleven met de heer J.-P. R. (...) heeft.

In het verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten werd door verweerder niet ingegaan op verzoeksters privé- en gezinsleven in België, die onder de bescherming van art. 8 EVRM valt.

2.2.4.

Evenmin vond door verweerder een concrete en dus correcte billijke belangenafweging tussen de belangen van de samenleving en verzoeksters individuele belangen plaats (waartoe verweerder gehouden is) waardoor er sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Immers de vraag die zich stelt is of er sprake is van een gerechtvaardigde inmenging in het privé en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie en gezinsleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Reesffhe United Kingdom, 937).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling (en diens gezin enerzijds) en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 1 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Door de bestreden beslissing werd evenmin aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), S 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), S 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarkózi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, S 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), S 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), S 54; EHRM 2 april 2015, Sarkózi en Mahran/Oostenrijk, S 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven en het jarenlange (legaal) verblijf, studies en tewerkstelling in België van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd.

Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Het betekende bevel, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezins- en privé-leven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.8. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode waarin de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar gezinsleven met haar partner in overweging

genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheden vormt die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhindert. In de tweede bestreden beslissing herhaalt de verwerende partij dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding wat het gezinsleven niet in die mate verstoort dat het het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden. Er is rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij in België samenwoont met haar Belgische partner. Verwerende partij merkte echter op dat niet blijkt dat haar relatie met haar partner verzoekende partij verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst en vanuit dit land de nodige stappen te zetten opdat zij opnieuw het Belgische grondgebied mag betreden en hier mag verblijven. Zij wees erop dat dit slechts een tijdelijke scheiding is in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. De Raad stelt vast dat er geen omstandigheden zijn waaruit een moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is om zich verblijfsrechtelijk in regel te stellen kan blijken.

In de voorliggende situatie moet worden benadrukt dat het verblijf van verzoekende partij in België steeds tijdelijk was. Het gezinsleven heeft zich ontwikkeld in een periode waarin zowel verzoekende partij als haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in dit land vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM. Het komt verzoekende partij toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Zij blijft op dit punt evenwel in gebreke.

De verzoekende partij doet in het verzoekschrift immers niets anders dan herhalen dat zij een partner in België heeft met wie zij samenwoont. Verzoekende partij gaat daarmee volledig voorbij aan de gegeven motivering in de eerste bestreden beslissing die pertinent is en geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. Zij argumenteert op geen enkele wijze waarom een tijdelijke scheiding van haar partner problematisch zou zijn of haar gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen of waarom zij vanuit haar herkomstland niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Er blijkt ook niet dat zij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kan onderhouden met haar partner in België en deze laatste haar niet regelmatig kan bezoeken.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat als gevolg van de bestreden beslissingen de gezinsband dreigt te worden verbroken.

2.9. Zoals verder duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van verblijf en integratie haar niet verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partij, die slechts blijft hameren op het gegeven dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld, toont geenszins aan dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel ingrijpt op haar privéleven. Zij toont niet aan waarom het gegeven dat zij vier jaar in België verbleven heeft als student en zij tijdens haar studies ook gewerkt heeft in de horeca haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het gegeven dat verzoekende partij vier jaar in België verbleven heeft en daaruit enige mate van integratie voortvloeit, maakt nog niet dat zij daardoor een dermate privéleven heeft ontwikkeld hetwelk haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad benadrukt daarenboven dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eerder welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Verzoekende partij lijkt er vanuit te gaan dat het loutere feit dat zij vier jaar in België verbleven heeft als student en gedurende die tijd ook studentenarbeid heeft verricht haar recht geeft op verblijf in België, doch deze aanname is op niets gestoeld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

2.10. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij

enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen. Het familiaal of privéleven wordt *in casu* niet in die mate geaffecteerd dat dit zou moeten opwegen tegen het publieke belang inzake de naleving van de immigratiecontrole. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

2.11. Een schending van artikel 8 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Zo blijkt immers duidelijk dat in de bestreden beslissingen ingegaan wordt op de elementen die verzoekende partij met betrekking tot het gezins- en privéleven heeft aangevoerd. Uit de bespreking *supra* is gebleken dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk heeft weten doen. In de mate verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel geen uitdrukkelijke belangenafweging bevat met betrekking tot het privéleven, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel een formele belangenafweging oplegt met betrekking tot de belangen van de minderjarige kinderen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand. Verzoekende partij betwist niet dat het bestreden bevel met betrekking tot deze elementen een belangenafweging bevat. Verder wijst de Raad erop dat artikel 8 EVRM zelf geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad voor Vreemdelingenbewistingen, conform de rechtspraak van de Raad van State, “*als annulatierechter desgevraagd (vermag) te onderzoeken of artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen.*” (RvS, nr. 13.317 (c) van 15 mei 2019).

2.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER